

Sygn. akt II Ca 103/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Wiesława Buczek – Markowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 30 stycznia 2014 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa S. A.

przeciwko Agencji Ochrony Osób i Mienia (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną od wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt I C 1114/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim po rozpoznaniu sprawy z powództwa S. A. przeciwko Agencji Ochrony Osób i Mienia (...) spółce z o.o. w S. o zapłatę – zasądził od pozwanej Agencji Ochrony Osób i Mienia (...) spółce z o.o. w S. na rzecz powoda S. A. kwotę 386 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 listopada 2012 r. (pkt I); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła strona pozwana zaskarżając je w całości, zaskarżonemu wyrokowi, w oparciu o art. 368 § pkt 2 K.p.c., zarzucając:

I. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów postępowania:

- art. 233 § 1 K. p. c. przez błędne zastosowanie przejawiające się w przekroczeniu granic zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność tej oceny oraz zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkujące niezgodnym z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logiki wyprowadzeniu z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających poprzez ustalenie, że:

1. powód wykonał umowy zlecenia, za co należy mu się wynagrodzenie w nich przewidziane, płatne po jego zakończeniu, podczas gdy z przedmiotowych umów zlecenia wyraźnie wynika, iż powód miał otrzymać wynagrodzenie po zakończeniu wykonania zlecenia, potwierdzenia jego wykonania oraz wystawienia rachunku, zaś Sąd w ogóle pominął treść umów zlecenia we wskazanym zakresie, a zatem pominął kwestię spełnienia przez powoda warunków wypłaty wynagrodzenia;

2. za czynności wykonane w ramach umowy zlecenia z dnia 23 lipca 2012 r. przez 9 dni lipca, 31 dni sierpnia, 30 dni września oraz 2 dni października zgodnie z umową należy się powodowi wynagrodzenie w kwocie 200,00 zł - po

50,00 zł za każdy miesiąc, w wyniku czego dochodzi do paradoksalnej i sprzecznej z zasadami współżycia społecznego sytuacji, w której za dwa dni ewentualnego sprzątnięcia stanowiska pracy w październiku i 9 dni w lipcu Sąd przyznał powodowi pełne wynagrodzenie, tak jakby przepracował pełne miesiące;

3. należności wynikające z umowy zlecenia z dnia 23 lipca 2012 r. oraz z dnia 24 lipca 2012 r. były płatne w terminie 30 dni od zakończenia wykonania zlecenia (stały się wymagalne dnia 2 listopada 2012 r.), podczas gdy z treści umów zlecenia w sposób jasny i wyraźny wynika, iż należności płatne były w terminie 30 dni od dnia, wystawienia rachunku oraz potwierdzenia wykonania zlecenia, zatem umowa stron przewidywała odstępstwa od regulacji przewidzianej w art. 744 K.c., gdyż odmienne uregulowała moment wymagalności roszczenia o zapłatę wynagrodzenia z tychże umów zlecenia;

II. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie art. 321 K.p.c. poprzez wyrokowanie co do przedmiotu, który nie był żądaniem pozwu, gdyż powód domagał się odsetek za zwłokę, podczas gdy Sąd przedmiotem rozstrzygnięcia uczynił odsetki za opóźnienie.

Z uwagi na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa; ewentualnie w oparciu o art. 386 § 4 k.p.c., o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd Odwoławczy podziela przeprowadzoną przez Sąd I instancji ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, tym samym akceptuje poczynione w oparciu o tę ocenę ustalenia faktyczne, uznając je za własne, bez ich ponownego przytaczania.

Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie wnioskowanym przez powoda, zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów poddał wszechstronnej ocenie ustalając stan faktyczny sprawy stanowiący następnie podstawę do stosowania przepisów prawa materialnego. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji – wbrew wywodom apelującej nie jest dotknięta sprzecznością i odpowiada wymogom stawianym przez przepis art. 233 § 1 k.p.c., uwzględnia cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i tym samym pozostaje pod ochroną wynikającą z powołanego przepisu.

W treści pisemnego uzasadnienia, sporządzonego zgodnie z przepisem art. 328 § 2 k.p.c., Sąd Rejonowy wskazał jakim dowodom nadał przymiot wiarygodności i szczegółowo zaznaczył i omówił jakie wnioski wysnuł z tak naprowadzonych dowodów i zachowania pozwanej. Dodatkowo, w pełni trafnie Sąd I instancji objaśnił dlaczego i w oparciu o które spośród przepisów prawa uznał roszczenie powoda za zasadne.

W tym zakresie Sąd Okręgowy nie dopatrył się jakiegokolwiek naruszenia prawa, w szczególności nie znalazł podstaw do podzielenia zarzutu z art. 233 k.p.c. – tj. przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność tej oceny oraz zaniechania wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Warto bowiem podkreślić, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i zgodny z procedurą cywilną zgromadził i ocenił dowody zaoferowane przez strony. Co istotne, powód przedłożył wiarygodne dokumenty w postaci umowy zlecenia z dnia 23.07.2012 r. i 24.07.2012 r. z których wynikały doniosłe dla oceny stanowiska powoda fakty. Sąd Rejonowy słusznie podzielił wszelkie twierdzenia strony powodowej albowiem nie stały one w opozycji czy to do treści przedłożonych dokumentów, czy stanowiska pozwanej.

Prawidłowo również Sąd I instancji konstatował, iż podstawą prawną powództwa jest przepis art. art. 734 § 1 k.c. w myśl którego przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Zgodnie zaś z art. 735 § 1 k.c. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący

zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Z kolei art. 744 k.c. stanowi, iż w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych.

Co istotne z treści umowy z dnia 23.07.2012 r. zawartej na czas nieokreślony wynika, iż za czynności sprzątanego obiektu strony umówiły się na wynagrodzenie 50 zł netto. To właśnie zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż chodzi o kwotę wynagrodzenia miesięcznego. Jednocześnie strony w umowie nie ustaliły zakresu obowiązków powoda, a więc nie jest oczywistym, iż chodzi o prace wykonywane przez cały miesiąc, każdego dnia. Wręcz przeciwnie, biorąc pod uwagę niewielką sumę wynagrodzenia - zdaniem Sądu Odwoławczego - nie można wykluczyć, iż w okresie nawet dwóch dni (od 1-2 października) obowiązki za dany miesiąc powód był w stanie wykonać. Sąd Rejonowy słusznie nie miał żadnych podstaw do kwestionowania twierdzeń powoda, w szczególności, iż pozwana ani w sprzeciwie, ani już w trakcie postępowania sądowego nie wypowiedziała się w żaden sposób co do twierdzeń powoda. Ważne jest i to, iż postanowieniem z dnia 01.08.2013 r. Sąd zobowiązał pozwanego do przedłożenia książki zdarzeń chronionego obiektu po rygorem przyjęcia, iż odmawia przedstawienia dowodu. Książka ta, według wyjaśnień powoda, stanowiła dowód na okoliczność rzeczywistego wykonania przez niego obowiązków. Skoro jednak strona pozwana na żądanie Sądu odmówiła przedłożenia tegoż dokumentu, nadto w żaden inny sposób nie ustosunkowała się do żądania i twierdzeń powoda, nadto nie zareagowała na wezwanie Sadu do osobistego stawienia na rozprawie w dniu 17.10.2013 r. – zasadnie Sąd Rejonowy twierdzenia pozwu uznał za przyznane. Zgodnie bowiem z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wynik całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

W ocenie Sądu Odwoławczego - wbrew wywodom apelującego - powód wykazał wszystkie fakty z których wywodził skutki prawne. Jeżeli strona pozwana przeczyła wykonaniu przez niego obowiązków wynikających z umowy, to ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na niej. Powinności tej jednakże nie sprostała. W tym miejscu omówienia wymaga, iż ciężar dowodu (art. 6 k.c.) pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady kontradyktoryjności. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Ciężar dowodu wiąże się z obowiązkiem twierdzenia (ciężarem twierdzenia) i obowiązkiem dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które mogą być stosownie do art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu. Ciężar dowodu charakteryzują dwa aspekty: podmiotowy (kto, która strona w postępowaniu ma przeprowadzić dowód) i przedmiotowy (co należy udowodnić dla poparcia powołanych w procesie faktów). A zatem stanowisko, twierdzenia i dowody zaoferowane przez powoda, w przypadku ich kwestionowania przez stronę przeciwną przerzuciły ciężar dowodu na pozwaną, która jednak polemiki ze powodem przed wywiedzeniem apelacji nie podniosła.

Również zarzut naruszenia art. 321 k.p.c. uznać należy za chybiony. Sąd Rejonowy słusznie bowiem uznał w oparciu o treść pozwu, iż S. A. dochodzi odsetek za ustawowych za okres od 02 listopada 2012 r., o czym Sąd słusznie orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c.

Mając na uwadze powyższe na mocy art. 385 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.